

Arrest

nr. 349 120 van 25 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 maart 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2026 met toepassing van artikel 39/73, oud, van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 13 mei 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“De bestreden akte betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 9 maart 2026. Dit blijkt duidelijk uit de aanhef van het verzoekschrift tot nietigverklaring: “Met huidig verzoekschrift tekent Verzoeker een beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van verweerder van 9 maart 2026, houdende een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering overeenkomstig artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980”. Het blijkt eveneens uit de conclusie ervan: “BEHAGE HET DE RAAD VOORVREEMDELINGENBETWISTINGEN, De bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering nietig te verklaren”.

Het inreisverbod van dezelfde datum wordt zonder meer gevoegd bij het verzoekschrift. Voor zover dit al om die reden toch beschouwd moet worden als bestreden beslissing, kan de verwerende partij gevolgd worden in haar in de nota opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep dat “voor zover het beroep gericht is tegen het inreisverbod”, dit onontvankelijk is omdat “in het verzoekschrift geen middelen worden opgeworpen die specifiek gericht zijn tegen [het] inreisverbod “.

In de synthesesememorie stelt verzoeker dat het beroep wel degelijk ontvankelijk is voor wat betreft het inreisverbod omdat de motieven van deze beslissing “dezelfde feitelijke en juridische onjuistheden” bevat dan de “bestreden verwijderingsbeslissing” en dat dus de middelen gericht tegen de bijlage 13 septies “mutatis mutandis” gelden voor het inreisverbod dat “een onlosmakelijk onderdeel van dit samenstel van beslissingen” vormt.

Dit kan echter niet gelezen worden in het verzoekschrift dat duidelijk enkel gericht is tegen de verschillende onderdelen van de bijlage 13 septies. De Raad wijst erop dat op grond van artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet uitspraak dient te worden gedaan op basis van de synthesesememorie “(...) behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60. (...)” De onontvankelijkheid van het beroep wat het inreisverbod betreft, kan dan ook niet worden rechtgezet in de synthesesememorie. De Raad wijst er daarbij ook op dat de door de verwerende partij ingediende nota niet kan worden aangewend om in de synthesesememorie een in het verzoekschrift ontwikkeld middel te gaan uitbreiden (cfr. RvS, nr. 227.901 van 26 juni 2014).

Uit de gegevens van de verwerende partij blijkt dat verzoeker op 25 maart 2026 werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst. De bijlage 13 septies heeft derhalve volledige uitvoering gekregen.

Het beroep ten aanzien van de bestreden akte komt dan ook onontvankelijk voor bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

Voor zover het beroep toch moet beschouwd worden als zijnde gericht tegen het inreisverbod louter omdat het gevoegd werd bij het verzoekschrift, is dit onontvankelijk is omdat in het verzoekschrift geen middelen worden opgeworpen die specifiek gericht zijn hiertegen. ”

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

K. SOCCIO, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. SOCCIO M. EKKA